Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste December 1888. 38te Aargang.

Forudbeskikkelse.

(Af J. A. Hendriksen.)

Ere alle Mennesker, ved deres Indtrædelse, i denne Verden, lige meget begunstiget?

Dette er visselig et interessant og meget vigtigt Spørgsmaal, og burde være bedre forstaaet end det almindeligvis er. Hvad enten vi komme her, begavede med lige store intelligente og moralske Egenskaber og Tilbøjeligheder til det, som er ædelt og godt, eller vi i modsat Retning ere lige tilbøjelige til det, som er nedværdigende og ondt, saa er det af største Vigtighed at forstaa det rigtigt. Dersom dette ikke er tydeligt for os, saa er det umuligt at forstaa, hvorledes Mennesket efter Retfærdigheds Principer kan faa Løn eller Straf „i Forhold til sine Gjerninger."

Enhver maa tydeligt kunne indse, at mange Mennesker nyde langt større Fordele og Fortrin end andre, idet de have Anledning til at erholde Kundskab om Gud og Frelsens Plan, medens disse ikke nyde saadanne Priveligier. „Men dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus." (Joh. 17, 3.) Mange Mennesker ere nu stillede under saadanne Omstændigheder at det er umuligt for dem, at opnaa nogen betydelig Grad af aandelig Uddannelse eller rigtige Begreber om deres Skaber.

Saaledes kan der, for Exempel, ikke siges, at Folket i Afrika og visse Dele af Asien, hvor Kundskab om den sande Gud og hans Frelse-Plan endnu ikke er bleven dem til Del, har saa god Anledning til at opnaa Frelse, som Europæerne og andre Nationer, hvor denne værdifulde Oplysning er tilgængelig for Alle.

Og atter se vi, at Børn, som fødes blandt Hedningerne, blive oplærte i deres Forældres urigtige religiøse Ideer og ville derfor ikke paa langt nær være stillede under saa gunstige Forholde, som f. Exempel Børn, der ere fødte i Zion af Forældre, som holde det hellige Præstedømme, hvor de blive oplærte om Herrens Veje og tidligt faa rigtige

Begreber indplantede i deres Sind. Det er aldeles umuligt at de Førstnævnte kunne faa lige saa god Forstand paa Guds Villie, eller opnaa saa megen Velsignelse gjennem Frelsens Plan, som de Andre.

Om Aanderne i deres første Tilværelse vare lige retfærdige, forstandige, trofaste og lydige til deres Skabers Befalinger, saa ere de visselig ikke blevne stillede under lige gunstige Omstændigheder her i Livet, til at kunne komme i Besiddelse af Kristi Evangelium og dets herlige Velsignelser gjennem Tid og Evighed. Vi maa derfor nødvendigvis søge Grunden til denne, Herrens tilsyneladende Partiskhed, andensteds end i denne Verden.

Den hellige Skrift underretter os om, at Aanderne, som Gud havde skabt, vare i Himlen forend Mennesket blev sat her paa Jorden som et dødeligt Væsen, ja der siges endog, „forend Verdens Grundvold blev lagt". Ligeledes underrettes vi om, at en Trediedel af Himlens Hærskarer gjorde Oprør imod Gud, og valgte hellere at følge Lucifer, hvorfor de bleve nægtede at erholde kjødelige Legemer. De bleve derved „Djævelen og hans Engle" og derfor Aander uden Legemer, som flygtige maa svæve om paa Jorden, og som friste Adams Efterkommere og søge at lede dem bort fra Alt, som er sandt og dydigt.

Eftersom Aanderne i deres forrige Tilværelse kunde selv vælge, enten de vilde gjøre godt eller ondt, som vi længere hen ville vise, maa vi absolut komme til den Slutning, at der blandt de to Trediedele, som vare ansete værdige til at forblive i Himmelen, indtil de skulde faa nyde det Priviligium at komme her paa Jorden, som Mennesker, og her faa Lejlighed til yderligere at udvise deres Trofasthed, maa Nogle have været mere retfærdige end Andre og at forskjellige Grader af Forstand saa vel som Retfærdighed, maa have været tilstede der, som her. Nogle vare store og ædle, altid trofaste og lydige til deres Skaber, medens Andre blot fik forblive i Himmelen indtil videre, fordi de vare mere eller mindre syndige og ulydige. Efter al Sandsynlighed, maa Aanderne have været ligesaa forskjellige i Henseende til Forstand og Retfærdighed der, som vi finde dem her i Livet.

Apostelen Paulus skriver i Brevet til Efeserne, 1; 3, 4 og 11, folgende:

„Lovet være Gud og vor Herres Jesu Kristi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Kristus, ligesom han udvalgte os i ham, for Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed; i hvem ogsaa vi have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker alt efter sin Villies Raad."

I disse Vers underretter Paulus os om, at Efeserne, saa vel som Paulus vare blevne „udvalgte før Verdens Grundvold blev lagt" og at de ikke alene vare blevne „udvalgte", men ogsaa „velsignede med al aandelig Velsignelse i det Himmelske", og af disse Grunde vare „forud bestemte" til at komme paa Jorden i den betydningsfulde Tidsalder, da de kunde drage Nytte af Kristi Evangelium; hvilke Fortrin de uden Tvivl havde erhvervet sig Ret til „i det Himmelske", og formedelst deres Trofasthed havde de erholdt disse „aandelige Velsignelser" der. De ville da, her paa Jorden, kunne faa disse Velsignelser bekræftede, ved at

annamme Evangeliet og vedblive trofaste under Prøvelser, og igjennem Trængsler faa deres Kjortler tvættede og gjorte hvide i Lammets Blod, (Aab. 7, 14.) eller ogsaa, ved at forkaste Evangeliet, naar det tilbydes dem her, miste disse Velsignelser igjennem Evigheden.

Herren sagde til Jeremias: „For jeg dannede dig i Moders Liv, kjendte jeg dig, og før du udkom af Moderen, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene." (Jer. 1, 5.) Eftersom Jeremias var ordineret eller beskikket til at være en Profet for Folkene førend han blev født, saa maa dette, uden Tvivl være skeet paa Grund af at han var anseet som mere værdig og skikket for denne høje Stilling end mange andre af hans Brødre, som ikke bleve beskikkede, medens de vare i Aandernes Verden. Dersom dette ikke var Aarsagen, hvorfor nød han da en saadan Udmærkelse fremfor sine Medbrødre? — Dette Spørgsmaal bliver tydeligt besvaret i en Bog, kaldet „Den kostelige Perle", hvorfra vi gjøre følgende Uddrag: „Og Herren havde vist mig, Abraham, Fornuftvæsenerne, (Aanderne) som vare organiserede før Verden blev, og iblandt disse vare mange af de Ædle og Store; og Gud saa disse Sjæle, at de vare gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gjøre til Fyrster; thi han stod iblandt dem, som vare Aander, og han saa at de vare gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er een af dem; Du blev udvalgt før Du blev født." Heraf kan det ses, hvorfor Gud gav Abraham den Forjættelse om at „gjøre ham til en stor Nation" og at „alle Jordens Nationer skulde blive velsignede gjennem ham", og hvorledes han kunde love ham dette flere Aar før han havde noget Afkom eller havde prøvet hans Tro, ved at forlange ham til at ofre sin Søn Isak. (1 Mose. 12, 1—4.) Vi kunne ogsaa forstaa, af hvad Grund, David, som kun var en Dreng der vogtede Faar, netop var den, som Herren havde udseet til at være Konge over Israel, og hvorfor Paulus, som havde forfulgt Guds Hellige, var et af Herren „udvalgt Redskab, at bringe hans Navn frem for Hedninger og Konger og Israels Børn". (Ap. Gj. 9, 15.) Vi kunne ogsaa deraf forstaa, hvorfor Profeten Josef Smith, var omtalt og bestemt, mere end tre Tusind Aar for han blev født, til at være det udvalgte Redskab i Herrens Haand, som skulde indføre de sidste Dages betydningsfulde Værk, Tidernes Fyldes Husholdning. (Se Mormons Bog Side 76, 6—7.) Det var fordi de vare ædle og store Aander, som Gud havde Tillid til, og fordi han havde seet deres Trofasthed „før Verden blev skabt".

Det var følgelig begrundet paa disse store Mænds forrige gode Gjerninger og Guds Forudvidenhed, med Hensyn til hvad de vilde gjøre her paa Jorden, at han beskikkede dem til at være „Fyrster", og beredte dem visse Gjerninger at udføre under Evangeliets forskjellige Uddelinger.

Det synes som at Gud ikke alene har fastsat en vis Tid og en bestemt Gjerning for de mest fremragende Karakterer, men ogsaa for andre Mennesker. Apostelen Paulus siger: „Gud har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod og har bestemt dem forordnede Tider, og visse Grænser for deres Bolig. (Ap. Gj. 17, 26.)

Før Skaberen satte os her paa Jorden, kjendte han hvert enkelt Menneskes Værd, og de Privilegier, som hver enkelt af dem tilkom. Han havde

seet deres forrige Gjerninger og kjendte deres fremtidige. Den store Saliggjørelses-Plan var lagt, som skulde frelse hans Børn, og han kjendte Enden fra Begyndelsen, og det Hele var for ham som en opslagen Bog; thi „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger". (Ap. Gj. 15, 18.) Han vidste godt, hvilke af „hans Børn" han vilde beskikke til at være Ledere, eller aandelige Fyrster, iblandt de forskjellige Nationer til forskjellige Tider, saa vel som hvorledes de vilde udføre den Gjerning, som blev anbetroet dem, og de vare derfor holdte i Beredskab indtil den dem bestemte Tid. Han vidste, hvem der skulde komme paa Jorden under Evangeliets Husholdning og hvem, der ikke skulde; hvem der vilde styre, og hvem der skulde tjene, kort sagt, han havde bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig.

Hvor underfulde ere ikke Jehovas store Værker! Vi kunne visselig, med Paulus, udbryde: „O Rigdoms Dyb, baade paa Guds Visdom og Kundskab! hvor uransagelige ere hans Domme, og hans Veje usporlige!" (Rom. 11, 33.)

At paastaa, at Gud lader sine Børn komme her paa Jorden, ganske tilfældigvis, og uden nogen Plan med Hensyn til den Tidsalder i hvilken de skulde fødes, eller blandt hvilken Folkerace, er i højeste Grad urimeligt. „Gud er retfærdig", og vil behandle sine Børn ifølge retfærdige Principer, og vil derfor give ethvert af dem Adgang til al den Lyksalighed, som de have gjort sig værdige til. Millioner af de ædleste Aander som allerede have udført den Gjerning, som var bestemt for dem heri Livet, ere traadte ind i en anden højere Sfære, hvor de nu oppebie den Tid, da Enhver skal faa Løn for sine Gjerninger, og Mange ere endnu paa Jorden, og ere som Verdens Lys, idet de udføre deres store Mission paa en ærefuld Maade, skjønt Verden ikke kjender dem, eller vil anerkjende dem.

Endskjønt det Foregaaende, uden Modsigelse, beviser, at Menneskenes Aander ikke alle vare lige gode eller lige begavede med Forstand i deres forrige Tilværelse, og derfor vare forudbeskikkede til at komme paa Jorden til visse bestemte Tider og Steder, og saaledes kun fik Anledning til at forarbejde deres Salighed under højst forskjellige Omstændigheder og Forholde, eftersom de tidligere havde vist sig værdige til, saa beviser det dog ikke, at de ere indskrænkede til „visse Boliger" eller Grader af Salighed, ej heller at gode Gjerninger heri Livet ere uden Nytte; nej, tvert imod, Enhver vil faa Løn efter Fortjeneste. Dersom nogen kommer her med kun et eneste Talent og siden erhverver sig ni andre, saa vil en Saadan, paa Regnskabsdagen, visselig faa en større Løn end den, der kom her med fem Talenter og siden bragte dem op til ti.

Mennesket er i Besiddelse af sin frie Villie og kan selv vælge den Vej, som det vil følge, „men Syndens Sold er Døden", medens derimod ærlige Bestræbelser og en nøjagtig Efterlevelse af Jehovas Befalinger, vil gjøre os til „Guds Arvinger og Kristi Medarvinger".

Et andet meget vigtigt Spørgsmaal, som staar i Forbindelse med disse Anskuelser, er: Eftersom der i vor forrige Tilværelse existerede „mange store og ædle Aander", saa maa der ogsaa, som en Selvfølge, have existeret mange mindre gode og ufuldkomne, og Spørgsmaalet bliver derfor, hvad bevirkede denne Forskjel? Havde Alle, samme Anledning til at vælge mellem Godt og Ondt, som Menneskene have her i

Livet, eller var denne Forskjel dem medfødt, da de bleve skabte i Aandeverdenen? — Dersom det sidst fremsatte Spørgsmaal besvares med ja, saa kunne disse ringere eller mindre begavede Sjæle visselig ikke være tilregnelige, eller holdes ansvarlige for, at de nu ikke ere værdige til at nyde de ovenomtalte Fortrin, som deres mere begunstigede Brødre her nyde, ved at Herren har gjort dem til aandelige Fyrster eller Ledere her paa Jorden. Denne Slutning er umodsigelig; derfor, dersom Menneskenes Aander, ved deres Indtrædelse her i Livet, vare saa forskjellige i Henseende til Aandsevner og Trofasthed, som der i det Foregaaende er vist, saa vil denne Forskjel ved blive at vise sig. Ligeledes, dersom der paa den Tid, da Aanderne bleve skabte, existerede en større eller mindre Forskjel imellem dem, saa kunde de ikke, ved at gjøre forholdsvis lige store Fremskridt, siden opnaa en lige høj Grad af Fuldkommenhed, selv om de alle vare lige ivrige i deres Bestræbelser. For bedre at tydeliggjøre vor Mening, ville vi forudsætte, at to Mænd begyndte en Rejse fra et bestemt Sted til et andet, og at begge havde den samme Vejlængde at tilbagelægge, samt rejste med lige stor Hurtighed, men den Ene begyndte Rejsen en Dag førend den Anden, saa vilde naturligvis den Første naa sit Maal en hel Dag før den Anden.

Med Hensyn til vor Ret til at vælge Godt eller Ondt i vor første Tilværelse, saa er vor nuværende Prøvestand meget lig hin. Vi finde i Mormons Bog, Side 326—27, at Alma, idet han beskriver vor Opførsel i Aandeverdenen, omtaler vor Værdighed og Beskikkelse paa følgende Maade:

„Og dette er Maaden, hvorpaa de bleve beskikkede: De vare kaldte og beredte fra Verdens Begyndelse, efter Guds Forudvidenhed, paa Grund af deres overordentlige Tro og gode Gjerninger, efter først at have været overladte til at vælge Godt eller Ondt; og fordi de valgte det Gode, samt øvede overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med og ifølge en forud beredt Gjenløsning for Saadanne.

Og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand, paa Grund af deres Hjærters Haardhed og deres Forstands Blindhed, og dersom det ikke havde været for dette, kunde de have haft lige saa store Rettigheder, som deres Brødre; eller sluttelig: I Førstningen vare de i den samme Stilling som deres Brødre, og saaledes var det hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjærter, og det er i og ved den enbaarne Søns Forsoning, som var beredt; og saaledes bleve de kaldte og ordinerede til det høje Præstedømme efter Guds hellige Orden, for at lære Menneskene hans Bud, saa at de ogsaa maatte indgaa til hans Hvile."

„I Førstningen", siger Alma, „vare de i den samme Stilling som deres Brødre" eller med andre Ord, da Gud i Begyndelsen, skabte alle disse Aander i de evige Verdener, vare de alle lige oprigtige og forstandige, men eftersom de havde deres fri Villie og Ret til selv at vælge enten Godt eller Ondt, saa indtraadte Forskjellen efterhaands.

Salomon siger, at Gud skabte Mennesket oprigtigt, men Mennesket indførte mange Forandringer. Alma underretter os om, at Mange valgte det Gode, Andre det Onde. De, som øvede overordentlig stor Tro og udførte gode

Gjerninger, idet de havde Frihed til at vælge mellem Godt og Ondt, og derefter havde valgt det Gode og udvist deres Tro, bleve kaldede efter hin hellige Kaldelse, som var beredt med og for deres Frelse og Ophøjelse.

Denne Kaldelse skete „forend Verdens Begyndelse", da ogsaa Abraham blev udkaaret og beskikket til at være „en Fyrste". Alle vare skjænkede samme Anledning i Begyndelsen, til at opnaa Storhed, men Mange „fornægtede Guds Aand, paa Grund af deres Hjærters Haardhed og deres Forstands Blindhed, og dersom det ikke havde været for dette, kunde de have haft lige saa store Rettigheder, som deres Brodre".

Vi kunne nu tydeligt forstaa hvorfor Efeserne vare blevne „velsignede med al aandelig Velsignelse i det Himmelske, i Kristus", „udvalgte i ham, for Verdens Grundvold blev lagt" og forudbeskikkede til at komme paa Jorden, paa en vis Tid og Sted. De vare blandt de retfærdige Aander, som havde vist sig trofaste under den store Strid i Himmelen, som endte med at Lucifer og hans oprorske Efterfølgere bleve overvundne og udkastede, og disse ædle Aander vare derfor retmæssige Arvinger til Kristi Evangelium.

Saaledes se vi, at de Privilegier, som vi nyde her i Livet, ere en Folge af vore forrige Gjerninger. Mange, som altid vare ydmyge og lydige, blive velsignede af Herren her paa Jorden; Andre, som forhærdede deres Hjærter og vare ulydige, blive ikke saaledes velsignede. Alle Grader af Fuldkommenhed eller Ufuldkommenhed existerede i hin forste Provestand ligesom i denne.

Alle Menneskers Handlinger, hvad enten de ere gode eller slette, ere mere eller mindre en direkt Folge af vore Handlinger i vor forrige Tilværelse og naar Menneskene en Gang blive domte efter deres Gjerninger, saa vil dette indirekte indbefatte deres Handlinger i hin evige forrige Tilværelse saa vel som i denne. Vi maa derfor absolut komme til den Slutning, ved hvad vi i det Foregaaende have anført, at ikke alle Mennesker, ved deres Indtrædelse i denne Verden ere lige meget begunstigede men at de i Begyndelsen vare stillede paa en lige Fod eller vare ligemeget begunstigede, da de bleve skabte i Aandeverdenen, og at de Fortrin, som nogle Mennesker her nyde fremfor deres Medmennesker, med Hensyn til at opnaa Frelse og Ophøjelse i den tilkommende Verden, hidrore fra deres forrige Trofasthed i deres forste Prøvestand.

Inspiration eller „den sjette Sans".

Verdens Lærde antage i Almindelighed, at Menneskets Sjæl kun er modtagelig for ydre Indtryk gjennem de fem Sanser, men enkelte Tænkere indromme, at der desforuden existerer en sjette Sans, som er mere fintfølende end nogen af de andre, men som sjælden bliver taget med i Betragtning, fordi det er en aandelig Sans. Det gjor intet til Sagen, hvad man kalder den, thi den existerer lige saa fuldt, som de andre Fem og kan udvikles,

lige som dem. Den viste sig fuldkommen udviklet hos Frelseren, og i en ringere Grad hos Profeterne i alle Tidsaldere, lige siden Verdens Begyndelse.

Vi betragte denne Evne eller Sans som den Sandhedens Aand eller det aandelige Lys, der udgaar fra Gud og styrer alle Ting, samt giver Menneskene Forstand paa det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende. Det er den Aand, som opfylder Himlene der meddeler den menneskelige Forstand en Del af det Lys, som Guddommen besidder, og som forlenede Profeterne med den overordentlige Kraft, eller Egenskab, som satte dem i direkte Forbindelse med Himmelen.

Det kan ikke nægtes, at sand Theologi, indbefatter ogsaa Begrebet om, at den Aand, som er i og om alt det Skabte og som opholder Alt, ogsaa indvirker paa Menneskene, men dog ikke paa en saadan Maade, at den gjør Indgreb i den Handlefrihed, som en Gang er skjænket alle Fornuftvæsener, men eftersom Lys føjer sig til Lys og Kundskab til Kundskab, saa vil ogsaa denne oplysende Aand forøges hos Fornuftvæsener i samme Forhold, som disse lade dens Indflydelse gjøre sig gjældende hos dem, og for at Dødelige kunne erholde denne uvurderlige Gave, maa de underkaste sig den højere Lov; de maa søge Gud, eller med andre Ord, de maa, i al Oprigtighed, søge Sandheden og siden lige saa oprigtigt efterleve den.

Denne højere Lov blev fuldkommen efterlevet af Frelseren, der ubetinget underkastede sig Faderens Villie, som naturligvis var grundet paa sande og retfærdige Principer, og han tilsidesatte derfor alle personlige Hensyn. Den Regel, som Menneskene i Almindelighed følger, er derimod at søge at opnaa saa mange personlige Fordele som muligt. Den højere Lov fordrer, at Enhver skal først beregne de Følger, som hans Handlinger vilde have for hans Næstes Vel, uden Hensyn til sin egen Fordel. Dersom vore Handlinger saaledes skulde udsætte vor Næste for Ubehageligheder eller Fare, saa bør vi ifølge denne Lov, undgaa at udføre dem, lige meget om de vilde bringe os nok saa megen personlig Fordel. Derfor er den Port snever og den Vej trang, som fører til evigt Liv, og der ere forholdsvis kun faa, som finde den.

Jo mere Folk fjærne sig fra disse højere Forpligtelser, desmere ville de ogsaa forøge deres Elendighed, Forstyrrelse og indbyrdes Uenighed, da de derved i samme Forhold fjærne sig fra den bevarende Magt, som er den Almægtiges moralske Indflydelse, og, paa den anden Side, i samme Forhold som de underkaste sig disse Love vil Orden, Harmoni og Fred vende tilbage. Den rette Omvendelse er det Middel, som vil bringe os tilbage til hin lykkelige Tilstand, idet vi gjenvinde det Tabte og skride fremad indtil vi naa det Maal hvor vi ikke mere ere udsatte for at falde.

Den som ikke har erkjendt eller udviklet denne aandelige Sans eller Evne, der gjennemskuer Fortidens Slør og sætter En klarligen ind i dette nærværende Livs Forholde, samt, saa at sige, trækker Fremtidens Forhæng til Side, den forstaar sig naturligvis ikke det mindste paa den, og hans Uvidenhed bringer ham til at benægte dens Tilværelse. Det Taabelige ved en saadan Benægtelse er indlysende nok for enhver, som af Erfaring forstaar denne Aands Røst, der kaster Lys ind i et Menneskes Sjæl, hvorved Mørket maa vige ligesom naar man bringer et Lys ind i et mørkt Værelse.

Profeten Josef Smith besad denne guddommelige Gave i høj Grad. Det er ikke nødvendigt, at gaa langt tilbage i Tiden, for at finde Beviser for at Mennesket kan have denne Gave, som de Lærde kalde „den sjette Sans", thi Josef beskrev, formedelst den, vor Tids Tilstand nøjagtig medens han levede, og det vil endnu vise sig, at han var et udvalgt Redskab, paa Grund af denne Egenskab, til at frembringe store velgjørende Forandringer blandt Menneskene. Han erklærede, at den Tid snart vilde komme, da denne Jord, med samt dens Indvaanere, ville blive bragte i harmonisk Overensstemmelse med de Love, som styre den Almægtiges Skabelser og at Alt, som stod i Vejen for Indførelsen af denne lykkelige Tid vilde blive udryddet.

Da vi ikke nære den ringeste Tvivl om, at dette vil ske, saa forvente vi store politiske, sociale og religiøse Omvæltninger i den nærmeste Fremtid, og kun de, der ere i Besiddelse af eller have udviklet, denne saakaldte „sjette Sans", men som i Virkeligheden er Guds Aands Inspiration, ville være i Stand til at slippe uskadte igjennem.

Den 1ste December 1888.

Troen udvist ved Bestandighed under Prøvelser.

Blandt de mange betydningsfulde Omstændigheder, som burde tages i Betragtning, vedrørende Mormonismen, er de Helliges Bestandighed og Hengivenhed for denne, i Verdens Øjne saa upopulære og i Almindelighed afskyede og forhadte Religion een af de vigtigste. Vi paastaa ikke, at dette i sig selv alene, uden andre stærkere tilstødende Vidnesbyrd er Bevis nok for Mormonismens Sandhed, men ikke destomindre er et stærkt Bevis paa Mormonernes Oprigtighed, og selv dette er Noget, som, i Forbindelse med de mange andre Vidnesbyrd om Mormornismens guddommelige Oprindelse, burde tages i Betragtning, og i ethvert Tilfælde berettige de Hellige til deres Medmenneskers Agtelse og Kjærlighed, i Stedet for deres Foragt eller Had.

Det er netop i denne Tid halvtredsindstyve Aar siden, at de Hellige bleve plyndrede og uddrevne fra Staten Missouri, af en Pøbel, som iblandt sig havde kristne Præster til at ophidse og anføre disse Voldsmænd, og som, medens deres Hænder endnu vare beplettede med de Helliges Blod, vilde opsende farisæiske Bønner til — vi tør ikke her nævne den Højestes Navn — medens Martyrers Blod, ligesom Abels, raabte af Jorden om Hevn over disse Mordere. Profeten Josef Smith og hans Broder Hyrum, samt flere andre ledende Brødre, vare kastede i et afskyelig, mørkt og fugtigt Kjælderfængsel, hvor de maatte tilbringe fem Maaneder under store Savn og Lidelser; bestandig under Trudsel med den visse Død; thi, sagde Pøbellederne: „Eders Dom er fældet, I ville aldrig mere faa se eders Familier i dette Liv."

Omtrent femten Tusind Sjæle vandrede om paa de snebedækkede Sletter,

berøvede alt uden deres Tro og Tillid til et altstyrende Forsyn. Deres Trækdyr maatte for en Del ernære sig ved at afgnave Barken paa Træerne eller ved de unge Kviste paa Buske og Krat; Kvinder og Børn maatte søge Ly hvor de bedst kunde i deres Vogne eller i Telte, Kjældere eller Træhytter, som de maatte indrette sig for midlertidigt Ophold gjennem denne frygtelige Vinter, som dertil var ualmindelig stræng, medens Mændene søgte Erhverv i Egne, hvor de ikke vare kjendte eller hvor Folket var mindre ophidsede imod dette forfulgte Folk. Det var under disse frygtelige Lidelser, at David Whitmer og Andre trak sig tilbage, skjønt han indtil sin Død fastholdt sit Vidnesbyrd om Mormons Bog og Engelen som viste ham og de andre Vidner Pladerne. Det var heller ikke første Gang, at de Hellige saaledes vare blevne plyndrede og fordrevne fra deres Hjem, men kun den endelige Uddrivelse af Missouri-Staten, thi allerede i Aaret 1833 vare de blevne drevne fra Jackson Countiet (Distriktet) og meget Blod udgydt fra den Tid indtil da, og dog vedbleve de Hellige trofaste at holde fast ved det Haab, som de havde erholdt ved Aandens Vidnesbyrd om at Josef Smith var Guds Profet og Mormonismen Guds Værk til Frelse for Menneskene om de vilde tro og forblive standhaftige, ligesom det vilde bringe Fordømmelse over Alle, som ikke vilde annamme det, og endnu mere over dem, som strede imod det og forfulgte Guds Hellige.

Vinteren 1838 og 39 var en frygtelig Ildprøve for Guds Folk, og som for at gjøre denne Prøve endnu større, vare de berøvede deres ledende Mænds Trøst og Vejledning, medens deres Fjender tilbød de Lidende al deres Ejendom tilbage med Løfte om Fred og god Forstaaelse indbyrdes, naar blot de vilde afsværge deres Tro og fornægte Josef Smiths guddommelige Kaldelse.

Dersom Mormonismen havde været et Bedrageri og Josef blot en Spekulant, der gjorde, Regning paa at leve paa et bedaaret Samfunds Bekostning, saa vare disse Omstændigheder vistnok skikkede til at have aabnet Øjnene paa de lidende Hellige og ligeledes til at berøve en Bedrager alt Haab om et heldigt Resultat af sine Planer, men de Hellige viste, at deres Vidnesbyrd havde en bedre Grundvold at staa paa, end de sekteriske Umennesker, som foraarsagede dem alle disse Lidelser, og Profeten Josef, var, selv i sit afskyelige Fængsel, inspireret til at profetere om sin og sine Medfangers Befrielse og deres Gjenforening med deres lidende Familier, Brødre og Søstre, samt om store Velsignelser efter store Trængsler."

At disse Profetier gik i Opfyldelse, hurtigere end Nogen, fra et almindeligt Synspunkt, kunde have ventet, er bekjendt af de Helliges senere Historie De fandt i Illinois nye Hjem, og viste Verden, Mormonismens vidunderlige Frembringelseskræfter; de opbyggede i nogle faa Aar en blomstrende Stad paa 15 a 20,000 Indvaanere og et prægtigt Tempel, i hvilket de erholdt nogle af de største aandelige Velsignelser, som Dødelige nogensinde have opnaaet, og da deres Fjender atter vare blevne opæggede til blodtørstigt Had mod de Hellige, da Profeters og andre Martyrers Blod atter var udgydt, som et Vidnesbyrd imod en forvendt og horagtigt Slægt, og de Hellige endnu en Gang, midt om Vinteren maatte forlade deres Hjem uden Erstatning og mange endog kjørte over den tilfrosne store Missisippi Flod, for at lejre sig paa de snebedækkede Sletter i Iowa, saa tabte de Hellige dog ikke Modet eller Troen paa at et

altstyrende Forsyns kjærlige Omsorg, ogsaa vilde bringe denne haarde Prøve til at blive en Kilde til endnu større Velsignelser for de trofaste Hellige.

Deres Haab er ikke blevet beskjæmmet. Utahs forhen øde „Ørkenland er blevet til en frugtbar Mark og blomstrer som en Rose", og de Hellige fryde sig i deres behagelige Hjem, deres sunde blomstrende Børn, deres Templer og de deri meddelte store aandelige Velsignelser, deres Evne til at forkynde Evangeliet for alle Nationer og samle Israel, og fremfor alt ved de forøgede Velsignelser og Vidnesbyrd, som de have modtaget ved Guds Godhed, som en Opfyldelse af hans Profeters inspirerede Udsagn, at „efter megen Trængsel kommer Velsignelsen".

De Ældstes opofrende Virksomhed blandt Nationerne er ogsaa af stor Betydning, som et Vidnesbyrd om disse Mænds Oprigtighed og uegennyttige Hensigter, og det Folks Religion eller religiøse Overbevisning, som de repræsentere. Betragt den religiøse Verdens Repræsentanter; deres Missionærer, deres Præster eller Forstandere. Lønnen er først og fremmest taget i Betragtning hos dem, dernæst Ære, Anseelse og Bekvemmelighed i Livet, medens Guds Tjenere ikke gjøre Regning paa anden Løn, end den, som Herren, i hvis Tjeneste de gaa ud, for at forkynde en upopulær men sand Religion, vil give dem, om de vedblive trofaste indtil Enden.

De Hellige i disse Lande ere visselig under samme Forpligtelser, som de Hellige, der have gjennemgaaet de heromtalte haarde Prøvelser i tidligere Dage, dersom de skulle kunne gjøre sig Haab om at opnaa de samme Velsignelser i dette eller det tilkommende Liv, som disse ved deres Trofasthed have gjort sig værdige til, og det er derfor vor indstændige og alvorlige Formaning til alle Hellige, eller de som endnu kun kunne kaldes Hellige, til at vaagne op til en fuld Bevidsthed om deres Stilling, deres Ansvarlighed, deres Fremtids Forhaabninger og deres daglige Pligter mod Gud og Menneskene; thi Tiden er endnu kun kort, og snart vil en fortørnet Guds Vrede falde som et hævnende Sværd paa alle de Ugudelige, men mærk vel: „Dommen skal begynde med Guds Hus, og naar den Retfærdige næppeligen frelses, hvorledes skal da den Ugudelige og Synderen komme frem?" C.

Konferencemøde afholdt i Aalborg den 3. og 4. November 1888.

Løverdagaften Kl. 8, aabnedes Forsamlingen med at afsynge Salmen Nr. 139, og Bøn af Ældste Jens Thomsen; derefter blev Salmen 160 afsjungen.

Tilstede vare ved denne Lejlighed Missionens Præsident, C. D. Fjeldsted, Konferencens Præsident M. Jørgensen, samt de forskjellige Forstandere over Konferencens Grene, og Missionærerne, som arbejde i Konferencen og mange af de Hellige som bo i Aalborg og Omegn.

Præs. Jørgensen foreslog Ældste C. K. Hansen, som Skriver medens

Konference-Forhandlingerne vare. Enst. vedtaget. Efterat Præsident Jørgensen havde budt de Forsamlede velkommen opfordrede han Brødrene, som virke som Missionærer i Konferencen til at afgive deres Rapport. Dette gjorde de derpaa i følgende Orden: Jakob Madsen, Forstander for Aalborg Gren, sagde, at der ikke havde været afholdt mange Forsamlinger blandt Fremmede, paa Grund af at Folket var saa meget beskjæftiget med Markarbejdet, at de ikke troede at have Tid til at tænke paa Religion; han havde dog fundet mange Venner, som modtog Brødrene med Gjæstfrihed; de Hellige opfyldte i Almindelighed deres Pligter, betalte Tiende og holdt Stjernen, som ogsaa blev holdt af 16 Fremmede; Grenen havde ogsaa en „Unge-Mænds Forening" og Søstrene vare organiserede, som en Hjælpeforening og udrettede meget godt.

Ældste C. K. Hansen, Forstander for Frederikshavns Gren, sagde, at de Hellige i den Gren vare en De' adspredte, at nogle af dem vare gode, men andre ikke saa gode; han følte sig glad ved at arbejde i Herrens Gjerning og havde døbt 4 Personer, i den Tid han havde virket der; han ønskede, om muligt, at faa en Medhjælper i sin Arbejdsmark.

Ældste Jens Thomsen, Forstander for Hjørring Gren, sagde, at han havde været længe nok der paa Egnen til at kjende Forholdene; de Hellige bo meget adspredte og ere fattige; ikke mange Forsamlinger vare afholdte uden om Søndagen; Søstrene ere organiserede som en Hjælpeforening; Stjernen holdes af 14 Hellige og 12 Fremmede og nogle af de Hellige betalte Tiende; han følte selv meget godt ved at arbejde i Herrens Værk.

Ældste C. J. Plowman sagde om Sæby Gren, at den havde kun faa Medlemmer og at de vare meget fattige: de havde ikke noget bestemt Forsamlingslokale, men havde i den senere Tid afholdt otte Forsamlinger hos Fremmede; 2 vare tillagte Menigheden ved Daab siden sidste Konference og han følte selv tilfreds med at arbejde i dette Værk.

Forsamlingen sluttedes derpaa til næste Dag, Kl. 10, med at afsynge Salmen Nr. 249, og Taksigelse af Præs. M. Jørgensen.

Søndag den 4de November, Kl. 10 Formiddag, aabnedes Forsamlingen med Afsyngelse af Salmen Nr. 1 og Bøn af Ældste C. J. Plowman, derpaa blev Salmen Nr. 42 afsjungen.

Ældsterne Hans Sørensen og L. P. Nielsen, omrejsende Missionærer i Aalborg og Sæby Grene, sagde, at de ikke havde været i Stand til at udrette meget i Sommerens Løb, men haabede at det vilde blive bedre naar Vinteren indtræder og Folket faar mindre travlt, skjønt det ikke ser ud som om der fandtes megen Interesse for Evangeliet.

Ældste Jens Thomsen, bar Vidnesbyrd om at han vidste at dette Værk var af Gud og talte i længere Tid om samme. Ældste Jakob Madsen blev derpaa opfordret til at tale. Han følte dog som om det tilkom de fremmede Brødre at tale ved denne Lejlighed, eftersom han selv saa ofte havde Anledning til at tale til de Hellige i Aalborg; opmuntrede til Trofasthed og Punktlighed i Opfyldelsen af enhver Pligt.

Salmen Nr. 12 blev derpaa afsjungen og Mødet sluttedes med Bøn af Ældste H. Sørensen.

Søndageftermiddag Kl. 2 aabnedes Forsamlingen med Sang, og Bøn af Ældste J. Madsen. Salmen Nr. 260 blev derpaa afsjungen og Sakramentet

administreret af Ældsterne H. Sørensen og L. P. Nielsen. Præs. M. Jorgensen oplæste derpaa den samlede Rapport for de sidste sex Maaneder; dernæst blev Kirkens almindelige Authoriteter foreslaaede og enst. vedt.

Præsident C. D. Fjeldsted fremstod derpaa. Han bad de tilstedeværende Fremmede om at lægge deres Fordomme tilside, medens de overvejede hvad han havde at fortælle dem og muligvis vilde han komme til at berøre nogle af deres religiøse Anskuelser; det vilde dog kun være for at sammenligne disse med de Principper, som Frelseren lærte sine Disciple. Han fremsatte derpaa Evangeliets første Principper, og især dvælede han ved Indlemmelses-Ordinantserne, saaledes som de findes beskrevne af Jesu Apostle, og viste hvor stor Forskjel der var mellem disse og dem, som nu læres og bruges iblandt de kristne Sekter af forskjellige Navne og Trosbekjendelser; paaviste ogsaa Nødvendigheden af guddommelig Fuldmagt og af at besidde de Gaver og Velsignelser, som Kirken besad i gamle Dage; opfordrede Alle, som havde annammet et Vidnesbyrd om at dette var Guds Værk og som havde annammet den Helligaand og de Gaver som tilhørte Kristi Kirke, om at vise det ved at oprække den højre Haand. Alle de Hellige oprakte Hænderne.

Salmen Nr. 266 blev derpaa afsjungen og Mødet sluttedes med Taksigelse af Ældste J. Thomsen.

Søndagaften aabnedes Forsamlingen Kl. 7, med Sang, og Bøn af J. C. Plowman.

Ældste C. K. Hansen var den første Taler; han sagde, at hans største Glæde bestod i at være under Indflydelse af Herrens Aand og han følte derfor en stor Glæde ved at være tilstede i denne Konference; sagde, at den Vej er trang, som fører til evigt Liv; vi ere udsendte med det frelsende Budskab og ikke med Dom; der udfordredes guddommelig Myndighed til at udføre Evangeliets Ordinantser, saa at de kunde gavne dem, som underkastede sig dem; viste tillige Nødvendigheden af at vandre ud fra Babel.

Præsident C. D. Fjeldsted paaviste Forskjellen mellem sand og usand Religion og fremførte mange Beviser for Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring; paaviste tillige Aarsagen til at et aandeligt Mørke indhyller Folket; bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet og Josef Smith's guddommelige Sendelse.

Præsident M. Jørgensen gjorde derpaa nogle Slutningsbemærkninger, og foreslog at Konferencen sluttedes til ubestemt Tid. Enst. vedt.

Sang, og Bøn af M. Jørgenseu.

Mandagen den 5. November afholdtes et Møde med Brødrene af Præstedømmet, i hvilket Præsident Jørgensen fremlagde den financielle Rapport for det forløbne Halvaar, og da Regnskabet befandtes at være i fulkommen Orden, blev det antaget og enstemmigt vedtaget.

Præsident Fjeldsted benyttede derpaa det Øvrige af Tiden til at undervise Brødrene om deres Pligter og til at opmuntre dem til ufortrødent at fortsætte deres Virksomhed som Herrens Tjenere iblandt Folket.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 55.)

Vi ville dernæst lægge Mærke til et andet Punkt i dette profetiske Skriftsted, nemlig, at „Jøderne, som ere adspredte, skulle begynde at fatte Tro paa Kristus, og de skulle begynde at samles ind i Landet; og saa mange, som ville tro paa Kristus, skulle blive til et behageligt Folk." Skjønt vi vistnok ikke endnu kunne paavise et større Antal Jøder, som have antaget Mormons Bog, saa tyde dog Tidernes Tegn paa, at Gud nu virker i den Retning. Det siges, paa flere Steder i Mormons Bog, og i Herrens Aabenbaringer til Josef Smith, at Bogen skulde først bringes frem til Hedningerne og derefter til Jøderne, og vi se nu tydeligt, at Guds Værk peger i den Retning. For en kort Tid siden, blev en jødisk Rabbiners, (Dr. Isaacson fra Tyskland) Opmærksomheden henledet paa det, som Verden har behaget at kalde „Mormonisme". Han undersøgte omhyggeligt, og kom derved til den Overbevisning, at denne var Jesu Kristi sande Religion, ligesom enhver anden oprigtig Sjæl vilde, ved at følge hans Exempel; thi vi kunne sige, ligesom een af Kirkefædrene, Tertulian, at „hvem der blot undersøger vor Religion, maa ogsaa antage den." Dr. Isaacson er ikke alene selv tilfreds med at være kommen til denne Overbevisning, men synes at nære stærke Ønsker om at hans jødiske Brødre ogsaa skulle komme til denne Overbevisning, og derfor er han nu ivrig beskjæftiget med at oversætte Mormons Bog i det hebræisk-jødiske Sprog, det Sprog som er mest udbredt og benyttet af Jøderne i Tyskland, Østerrig, Rusland, Serbien og Rumænien. Saaledes beredes nu Vejen til at indføre dette nye Vidnesbyrd om Gud og Kristus blandt Jøderne. Dersom man ydermere vil lægge Mærke til Dagens Begivenheder blandt Nationerne, og se hen til den feberiske Ængstelse, som hersker blandt alle Samfundsklasser; den ubegrænsede Frygt for forestaaende politiske Omvæltninger; de storartede Krigsudrustninger blandt Nationerne, medens man paa samme Tid raaber „Fred, Fred"; den ulmende Utilfredshed, som hersker i Samfundets lavere Klasser; de bestandig tiltagende Stridigheder mellem Kapital og Arbejde; de mange hemmelige Foreninger, som have forpligtet sig til at rydde de bestaaende Regjeringer af Vejen og omstyrte den civiliserede Samfundsorden — alt dette maatte kunne overbevise ethvert tænkende Menneske om, at en kritisk Tid er forhaanden. Efter vor Anskuelse betyder dette, at Gud staar i Begreb med at udgyde sin Vredes Skaaler over Jorden, paa Grund af Menneskenes Ugudelighed; thi hans Straffedomme skulle rense Jorden fra al Uretfærdighed, og gjøre Plads for en Frihedens og Fredens Regjering, som det er forudsagt ved Profeterne. De ovenfor omtalte foruroligende Tidernes Tegn ere de foreløbige Gysninger i Forventningen af de mægtige Rystelser, som forestaa, hvilke bebude at Herrens Værk er begyndt iblandt alle Nationer for at gjenoprette hans Folk paa Jorden.

Vi ere just ikke her færdige med at omhandle disse profetiske Vidnesbyrd, som indeholdes i Mormons Bog og som bevise dens Troværdighed, men vi kunde ikke undlade at opholde os længe nok ved hvad vi ovenfor have anført, til at bede Læseren at lægge Mærke til hvor nojagtigt disse Profetier ere gaaede i Opfyldelse, og fra det Standpunkt, hvorpaa en saadan Overbevisning har fort ham, ville vi sporge: Er der ikke derfor god Grund til at tro, at de andre uopfyldte Profetier ville blive opfyldte, naar Tiden kommer?

Den første Nephi (Mormons Bog) taler om, at den Tid, da hans Folks Optegnelser, Mormons Bog, skulde komme til Verdens Kundskab, skulde være en Tid, i hvilken der skulde findes mange Kirker oprettede, men ikke til Herren, og de skulde sige: „Se, jeg er Herrens; og andre skulde sige, se jeg, jeg er Herrens"; og deres Præster skulde trættes, og undervise blot ved deres egen Lærdom, men fornægte den Helligaand, og forkaste Mirakler, idet de paastaa, at Gud har fuldført sit Værk. Mange vilde sige: Æd, drik og vær lystig, thi i Morgen dø vi; og atter Andre vilde paastaa, at Menneskene vilde vorde retfærdiggjorte i at begaa lidt Synd o. s. v.

„Ja, der skal være Mange, som paa denne Maade skulle lære falske, forfængelige og daarlige Lærdomme, og de skulle være opblæste i deres Hjærter. og søge dybt at skjule deres Anslag for Herren, og deres Gjerninger skulle være i Mørket; og de Helliges Blod skal raabe af Jorden imod dem." (2 Nephi 29, 9—10.)

Profeten Mormon profeterede ligeledes om disse Begivenheder, sigende:

„Og se, deres Bønner (de gamle Nephiters) vare ogsaa til Fordel for ham, som Herren skulde tilstede at frembringe disse Ting.

Og Ingen behøver at sige: De skulle ikke komme frem, thi de skulle visseligen, fordi Herren har talet det; thi ud af Jorden skulle de komme formedelst Herrens Haand, og Ingen kan forhindre det; og de skulle komme paa en Dag, da der skal siges, at Mirakler ere afskaffede, og de skulle komme ligesom En, der talede fra de Døde.

Og de skulle komme paa en Dag, da de Helliges Blod skal raabe til Herren, paa Grund af hemmelige Forbund og Mørkets Gjerninger;

Ja de skulle komme paa en Dag, da Guds Kraft skal fornægtes og Kirker være fordærvede, samt være ophøjede i deres Hjærters Stolthed; ja paa en Dag, da Kirkernes Ledere og Lærere i deres Hjærters Stolthed endog ere misundelige paa dem, som tilhøre deres Samfund;

Ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal høres om Ild og Uvejr og Røgskyer i fremmede Lande;

Og der skal ogsaa høres om Krige og Rygter om Krige og Jordskjælv paa forskjellige Steder;

Ja, de skulle komme paa en Dag, da der skal være stor Besmittelse paa Jorden. Der skal være Mord og Røveri og Løgn og Bedrageri og Horeri og allehaande Vederstyggeligheder, og Mange skulle sige: Gjør dette eller gjør hint, og det skader ikke; thi Herren vil opholde Saadanne paa den yderste Dag. Men ve Saadanne, thi de ere i Bitterheds Galde og Syndens Baand." (Mormons Bog Side 677. Kap. 8, 25—31.)

Vi behøve ikke at paavise, at Mormons Bog netop fremkom paa en Tid, da den kristne Kirke befandt sig i en saadan Tilstand, som Nephi og Mormon har beskrevet at den skulde befinde sig i; thi Enhver som har lyttet til det skrækkelige Babel af Forvirring, som existerer i den religiøse Verden vil ogsaa strax erkjende disse gamle Profeters træffende Skildring at mene dem.

Heller ikke vil det være nødvendigt at bevise, at Mormons Bog er fremkommet i en Tid, som, mere end nogen anden, har været hjemsøgt med Krige og Rygter om Krige, Orkaner, Cycloner (Skypumper) og Jordskjælv. Ejheller kan det være nødvendigt at paavise, at disse Ulykker forekomme stedse hyppigere, thi Enhver er bekjendt med disse Fakta.

Hvad vi dog endnu ønske at henlede Læserens Opmærksomhed paa, er, at der hentydes til at Forfølgelse skulde ledsage Mormons Bogs Fremkomst og ramme dem, som skulle antage og tro paa den, nemlig Guds Hellige, og at deres Blod skulde raabe af Jorden til Gud om Hævn. Man maa vel lægge Mærke til, at den omtalte Bog skulde komme frem i det nittende Aarhundrede, i en Tidsalder, da man roser sig af, at Intolerance og Bigotteri nu tilhører de mørke Tidsaldre, tillige med Inkvisitionen og andre grusomme Institutioner, som ere en Skjændsel for Menneskeslægten. Endnu mere mærkværdigt, den kom frem i de forenede Stater, det lovpriste Tilflugtssted for de Undertrykte af alle Nationer, hvor Religionsfrihed er garanteret, i de stærkeste Udtryk, ved Landets Grundlov — Konstitutionen, og hvor man derfor skulde tænke det som aldeles umuligt, at Nogen vilde komme til at lide Forfølgelse for Religionens Skyld, og dog vidne Kjendsgjerninger om at det er skeet. I Staten Missouri alene, antages det, at omtrent fire Hundrede af de Hellige maatte nedlægge deres Liv for Troen paa Jesu Kristi Religion, som det findes i Mormons Bog. De døde, enten direkte eller indirekte, som en Følge af Grusomheder som de maatte udstaa under Pøbelforfølgelse, og mange af de Hellige bleve ligefrem myrdede i koldt Blod. Josef og Hyrum Smiths Blod, som blev udgydt paa Staten Illinois' Jord, og mange Andres, som maatte lade Livet senere i samme Stat; Josef Standing, som blev dræbt i Staten Georgia; Ældsterne John Gibbs, William Berry og de to Condor Brødre, som bleve dræbte i Tennessee i 1884, alle disse Martyrers Blod bærer Vidnesbyrd om, at denne Profeti, som findes i Nephiternes Optegnelser, Mormons Bog, desværre er bleven bogstavelig opfyldt.

De Profetier, som vi have paapeget i det Foregaaende, som Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Oprindelse, udmærke sig ved følgende Særegenheder: 1) Der kan ikke være Tvivl om, at disse Forudsigelser gik forud for de Begivenheder som opfyldte dem; 2) de Begivenheder, som opfyldte disse Forudsigelser ere gaaede for sig i denne vor egen Tid, eller ere netop i Færd med at opfyldes, hvoraf vi kunne vide, at de ere Profetier, eftersom disse Forudsigelser vare publicerede inden de foregik; 3) disse Forudsigelsers Opfyldelse skete uden Medvirkning fra deres Side, som vare Redskaber i Guds Haand til at frembringe Mormons Bog, og mange af dem gik i Opfyldelse aldeles uafhængig af disse Mænd, saa at det ikke kan siges, at de først profeterede og siden selv bragte dem til at gaa i Opfyldelse, for at kunne gjøre Paastand om at have været inspirerede.

Om vi vilde anvende vor Bevisførelse fra det modsatte Standpunkt, da viser det sig, at naar den historiske Del af Mormons Bog bliver sammenlignet med den Smule, som man kjender fra andre Kilder om Amerikas Oldtidshistorie, saa vil man finde Meget som vil stadfæste Mormons Bogs Sandhed, men der vil ikke kunne findes een Sandhed blandt alt som

man hidtil har opdaget, der kommer i Modsætning med dens Indhold.

Om man vil sammenligne den profetiske Del af denne underfulde Bog med Bibelens profetiske Udtalelser, saa vil man finde Meget i den, som stadfæster Bibelens Sandhed; og dog, skjønt der findes mange Forudsigelser i Mormons Bog, angaaende de sidste Dages Begivenheder, om hvilke Bibelen ikke giver os nogen Underretning, saa er der dog Intet i Bibelens Forudsigelser, som i mindste Maade kommer i Strid med de Forudsigelser, som indeholdes i Mormons Bog.

Naar vi sammenligne de Lærdomme, som indeholdes i Mormous Bog, med dem som Bibelen indeholder, saa ville vi finde, at de harmonere ligesaa meget sammen, som disse to Bøgers profetiske Indhold. Endskjønt der findes Meget af Jesu Lære, som er mere tydeligt og bestemt udtrykt i Mormons Bog end i Bibelen, og mange Punkter af samme, tydeligt aabenbaret i Førstnævnte, som man slet ikke kunde faa fuldkommen Forstand paa ved Bibelen alene, saa er der dog ikke et eneste Lærdomspunkt i de to Bøger, som komme i Strid med hverandre.

Naar de forskjellige Bøger, som ere indbefattede i Mormons Bog, blive omhyggelig sammenlignede med hverandre, saa findes der alligevel ingen Modsigelser imellem dem, hverken i Historie, Profeti eller Lærdomme.

Dersom vi sammenligne de Mirakler, som omtales i Mormons Bog, med dem, som Bibeleu omtaler, saa ville vi ikke finde Noget i førstnævnte Bog, som er mere vanskeligt at tro end det der findes omtalt i sidstnævnte. (Fortsættes.)

Til vore ærede Subskribenter.

Da „Skandinaviens Stjerne" og „Nordstjernen" ere blandt de vigtigste Hjælpemidler til Forfremmelse af Herrens Værk i de skandinaviske Lande, er det nødvendigt at vore Velyndere og Subskribenter indsende det os tilkommende Beløb regelmæssigt i rette Tid. Vi finde adskillige Subskribenters Navne, som staa med Restancer for flere Aar tilbage, og det er især til Saadanne, at vi henvende os med en venlig Opfordring om at komme os til Hjælp, ved at indsende vort Tilgodehavende inden dette Aars Udgang.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).